

Roda la música

Carles Renau Bort

Només la música
aquesta nit de serenor,
només la música bull
amb foc dels cossos fonent-se;

cossos tan lluny...

Només la música
quan s'acaba la remor,
només la música sap
empeltar noves rialles;

rialles folles.

Tan sols la música
ens rescabalarà
de l'enyor.

Mitja lluna ens donava la claror
aquella nit de sant Joan, no temíem
el foc que s'apagaria de sobte.
Vam veure encendre's fogueres
que aviat
s'extingirien.
Cercàrem tot allò just sota l'argentada llum.

Retornaré a les nits de psicofànica lluna.
Retornaré a les nits.
A la nit de les perdudes amants
retornaré, i qui sap, retrobaré
els mateixos estels
i la pols interplanetària del camí
vers Júpiter.

Encendrem encara fanalets?

Digue'm, estimada,
després de retrobar la llum
d'aquells dies esquerps i fugissers,
encara tems les nits sense lluna?

Ja no puc veure més enllà
de la fonda boira que s'encastella
sobre la permanent i calderònica nit,
plena de música i de llavis que callen.

No ballàvem al ritme del foc,
ans la cremor dins nostre dansava,
quiets i assedegats,
conteníem en cada mirada
el desig del vent,
desig urgent.

la lluna
calderònic psicofant,
no condemna.

Però, bé ho saps,
acabarà delatant-nos.

Cavalco els pentagrames cal-ligràfics
de la nit,
sostinguts i bemolls d'estrelles:

la lluna és un

calderònic.